

Коли розмовляють із зорями

Олег Паламарчук

Жорстокий тиран, меч якого не просихав від людської крові, страждав безсонням. По ночах його часто мучили всілякі страхіття, тому він часто виходив у сад і там самотньо блукав до світанку. Та одного разу вельможний зустрів чоловіка, який дивився на зоряне небо і беззвучно ворухив губами.

— Ти з розуму зійшов, чоловіче! Невже не бачиш, що перед тобою стоїть син Неба?
— гнівно мовив тиран.

— Вибач, найсвітліший, але я в цей час розмовляв із самим Небом, — смиренно відповів чоловік.

— Ти зіздар? — запитав володар.

— Так, я розмовляю із зорями.

— Тоді склади мені гороскоп. Узнай, які подвиги і перемоги мене чекають попереду! — наказав зухвалий тиран.

— Зорі мені розповідають про діла небесні: де яка зірка народилася, яка згасла, яка впала додолу. А я їм — про діла земні, — пояснив зіздар.

— Значить, ти можеш донести до вічних зір мої славетні подвиги і обессмертити ім'я моє?

— Я все їм розповідаю.

— Добре. Ти віднині будеш першим зіздарем у імперії! — розпорядився володар.

Невдовзі тиран розпочав нову загарбницьку війну. Тільки цього разу потерпів поразку. Згадав про зіздара.

— Відріжте йому язика! — наказав тиран. — Я не хочу, щоб зіздар посоромив мене перед Вічними Зорями і Небом.

Наказ було виконано без зволікань. Та зіздар кожної ночі все одно виходив у сад або в чисте поле і розмовляв із зорями. Адже не обов'язково потрібен язик, щоб вести таку розмову — бо із зорями спілкується Душа.